

A törött korsó

Kínában egy vízhordónak volt két nagy cserépedénye. Annak a botnak egy-egy végén lógtak, amit a nyakában hordott. Az egyik edényen volt egy repedés, míg a másik tökéletes volt és mindig egy teljes adag vizet szállított. A paktától a házig tartó hosszú séta végén a megrepedt edény már csak félig volt vízzel. Két teljes évig ez így ment, minden nap – a vízhordó már csak másfél edény vízzel ért vissza a házba. Természetesen a tökéletes edény büszke volt a teljesítményére, hisz tökéletesen csinálta a dolgát, de a szegény törött cserép szégyellte a tökéletlenségét, és nyomorultnak érezte magát, hogy csak feleannyit tudott teljesíteni.

A két év keserűség után, egyik nap megszólította a vízhordót a pataknál.

– Szégyellem magam, mert a víz szivárog egész úton hazafelé.

A vízhordó így válaszolt a cserépnek:

– Észrevetted, hogy virágok az ösvényen csak a te oldaladon nőnek, s nem a másik cserép oldalán? Ez azért van így, mert én mindig tudtam a hibádról, és virágmagot szórtam az ösvénynek erre az oldalára. Minden nap te locsoltad őket, amíg viasszétáltunk. Két éve leszedem ezeket a gyönyörű virágokat, hogy az asztalt díszítsem velük. Ha nem lennél olyan, amilyen vagy, akkor ez a gyönyörűség nem ragyogná be a házamat.